

мосферу се непрекидно избацује огромна количина угљеника створеног сагоревањем дрвеног горива, каменог угља, нафте, тресета, уљних шкриљаца и продуката њихове прераде. Какав је утицај ових извора атмосферског угљеника на повећање садржаја радиоактивног изотопа? Да би достигли одређивање стварне старости, морају се узимати у обзир сложене поправке, које одражавају промене атмосферског састава у току последњег миленијума. Ове нејасноће, упоредо са неким потешкоћама техничког карактера, изазвале су сумњу у тачност многих датирања извршених угљеничном методом" [108, стр. 72]. Аутор те методе У.Ф. Либи био је уверен у исправност историјских традиционалних датирања: "Ми нисмо имали размимоилажења са историчарима у односу на древни Рим и древни Египат. Нисмо извели пуно датирања из те епохе (! - А.Ф.), пошто је њена хронологија археологији боље позната него што смо то ми могли утврдити, и дајући нам узорке (који, узгред, бивају уништени у процесу мерења - А.Ф.), археолози су нам пре чинили услугу." [167, стр. 24]. Ово Либијево признање је од великог значаја, пошто су потешкоће глобалне хронологије нађене управо у оним регионима и епохама у којима "није урађено много мерења". Са невеликим бројем контролних мерења (из антике) која су ипак била урађена ситуација је следећа: приликом датирања колекције Ц.Х. Брестеда (Египат) "одједном се испоставило да је трећи објекат који смо анализирали - савремен! То је био један од налаза за који се сматрало... да припада 5. династији (тј. 2563-2423. год. п.н.е. [36], пре око 4 хиљаде година - А.Ф.). Да, то је био тежак ударац" [167, стр. 24]. Објекат је био проглашен за фалсификат [167, стр. 24].

"У одбрану своје основне претпоставке они (присталице методе - А.Ф.) наводе низ индиректних доказа, закључака и прорачуна, чија тачност није велика, а интерпретација неједнозначна, док као главни доказ служе контролна мерења радиоактивног угљеника образаца унапред познате старости... Међутим, чим почиње да се говори о контролним датирањима историјских предмета, сви се позивају на прве експерименте тј. на малу (! - А.Ф.) серију узорака..." [145, стр. 104]. Одсуство (како признаје и Либи) обимније статистичке контроле, уз присуство поменутих многомиленијумских разлижења у датирању, ставља под знак питања могућност примене методе у временском интервалу који нас интересује. Либи: "Међутим, нисмо осећали недостатак материјала епохе удаљене од нас 3700 година, на којима би се могла проверити тачност и поузданост методе... Историчари које познајем спремни су да гарантују тачност (датирања - А.Ф.) у оквирима последњих 3750 година, али кад се ради о древнијим догађајима њихова сигурност нестаје" [167, стр. 24-25]. Другим речима, метода радиоактивног угљеника је широко примењена тамо где је добијене резултате тешко било проверити на основу других извора. "Неки археолози су, не сумњајући у научност принципа методе, изrekli претпоставку да сама метода крије могућност знатних грешака, изазваних засад непознатим ефектима." [167, стр. 29]. Можда те грешке ипак не ометају макар грубо датирање? Испоставља се да је ситуација сложенија: грешке су сувише велике (1000-2000 година).